

Arrest

nr. 208 648 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERMEERSCH, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Bazarak (district Kuz Kunar, provincie Nangarhar). U verklaart achttien jaar oud te zijn.

Uw vader is als commandant werkzaam bij de Afghaanse politie. Op een dag werd hij tegengehouden door de Taliban en in elkaar geslagen. U en uw familie besloten Kuz Kunar te verlaten en in de wijk Angur Bagh van de stad Jalalabad te gaan wonen. Hier had uw vader een huis en was het veiliger. U was toen ongeveer acht jaar oud.

In Jalalabad begon uw vader ook bedreigingen te ontvangen, van zowel de Taliban als Daesh. Hij ontving dreigbrieven waarin stond dat hij met zijn werk diende te stoppen. Deze bedreigingen begonnen toen u in de zevende graad zat. Gezien uw vader geen gehoor gaf aan de eis om te stoppen met

werken, ontvoerden ze uw broer toen hij op weg was naar school. U heeft sindsdien geen nieuws meer van hem.

Na de ontvoering van uw broer werd een dreigbrief afgeleverd waarin u werd geviseerd. U leefde thuis ondergedoken en ging niet meer naar buiten. Drie tot vier maanden na de ontvoering van uw broer verliet u het land. Via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië en Duitsland kwam u op 11 november 2015 in België aan. U vroeg op 6 januari 2016 asiel aan.

Na uw vertrek werden nog drie of vier dreigbrieven verstuurd. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u zowel de Taliban als Daesh vreest die u deze brieven verstuurden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, de kopie van de taskara van uw broer, documenten in verband met de verdwijning van uw broer, een aantal certificaten van het werk van uw vader, een foto waarop uw vader te zien is alsook een enveloppe.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 3 maart 2016, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Dat u 16 jaar zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Verder kan het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u zeer weinig weet over het werk van uw vader. U verklaart dat uw vader werkzaam is als commandant van de 'wachteenheid' van de politie. Wat een 'wachteenheid' juist is of wat de taken van uw vader waren, weet u evenwel niet. U geraakt niet verder dan het vage antwoord te geven dat hij 'dienst uitvoert in het politiehooftkwartier'. Volgens uw verklaringen is uw vader een commandant, doch weet u niet te zeggen hoeveel mensen hij onder zich zou hebben staan, wie het gezag over uw vader zou hebben noch weet u precies te zeggen welke rang uw vader zou hebben (CGVS, p.5-6). Men kan nochtans wel verwachten dat u op de hoogte bent van dergelijke zaken. Verder is het opvallend dat u bij de DVZ nog verklaarde dat uw vader commandant was van de kazerne van het Afghaanse leger (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Gevraagd tijdens uw gehoor bij het CGVS of hij hoofd van de kazerne was, antwoordt u dan weer dat dit wel zou kunnen (CGVS, p.12). Ook geeft u aan dat u bij de DVZ niet verklaarde dat uw vader bij het leger zou werken (CGVS, p.14). Het lijkt nochtans weinig aannemelijk dat een werknemer van de DVZ zou noteren dat uw vader bij het "leger" zat hoewel u "politie" zou hebben verklaard. Dit alles maakt dat er ernstige twijfels rijzen bij de beroepsactiviteiten van uw vader en de bedreigingen die hij omwille van dit beroep zou hebben gekend.

Uw vage en summiere verklaringen betreffende deze problemen, doen verder twifelen aan de waarachtigheid van deze bedreigingen. U verklaart dat uw vader in Jalalabad al dreigbrieven ontvangt van toen u in de zevende klas zat en dat uw broer ontvoerd werd toen u in de negende klas zat (CGVS, p.11). Gevraagd hoeveel brieven er dan zouden zijn aangekomen voor de beweerde ontvoering van uw broer, antwoordt u dat u dat niet weet omdat u zich daar niet mee bezig hield (CGVS, p.11). U verklaart dat uw vader na uw vertrek nog steeds onder druk wordt gezet om met zijn werk te stoppen (CGVS, p.7). Gevraagd hoe ze dat dan juist deden, stelt u dat er nog zo'n drie of vier dreigbrieven kwamen, maar dat u het niet precies weet (CGVS, p.8). U weet evenmin wanneer de eerste dreigbrief na uw vertrek zou zijn aangekomen noch wanneer de allerlaatste werd verstuurd (CGVS, p.8). U weet niet eens te vertellen waar al deze brieven zouden zijn aangekomen, een toch wel zeer opmerkelijke vaststelling (CGVS, p.11 & 12). Gevraagd waarom u opvallend genoeg geen enkele dreigbrief weet neer te leggen, geef u het weinig ernstige antwoord dat uw vader die niet opstuurde omdat hij niet dacht dat deze belangrijk zouden zijn (CGVS, p.8). Dient bovendien te worden opgemerkt dat u bij de DVZ geen enkele melding maakte van dreigbrieven. Dat men u daar geen vragen over stelde, is daarbij geen afdoende verklaring (CGVS, p.9). Zo vroeg men u expliciet of uw familie nog iets zou gehoord hebben van de Taliban na uw vertrek en antwoordde u daar negatief op (vragenlijst DVZ, vraag 3.5).

De tegenstrijdigheden in uw verklaringen ondermijnen uw geloofwaardigheid verder. U verklaart dat een getuige u wist te vertellen dat uw broer zou ontvoerd zijn geweest door drie of vier personen (CGVS, p.12). Opvallend genoeg maakte u bij de DVZ nog melding van vier of vijf personen (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). U geeft opnieuw de weinig afdoende verklaring dat u dit niet zei (CGVS, p.12). Dat u informatie over de ontvoering van uw broer van een getuige zou hebben ontvangen maar niet eens diens naam weet te noemen, doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p.14). Toen u uw

problemen in Afghanistan uiteenzette bij de DVZ, verklaarde u overigens dat uw broer werd ontvoerd anderhalve maand voor uw vertrek uit Afghanistan (vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor bij het CGVS spreekt u daarentegen van drie of vier maanden. U vermoedt andermaal dat dit een vergissing bij de DVZ betreft (CGVS, p.9). Dit lijkt eerder uit den boze, gezien u bij een ander antwoord tijdens uw gehoor bij de DVZ aangaf dat uw broer één maand voor uw vertrek uit Afghanistan zou ontvoerd zijn geweest (verklaring DVZ, vraag 17). Ook tijdens uw gehoor bij het CGVS spreekt u zichzelf trouwens tegen. U verklaart dat u vertrok uit Afghanistan drie of vier maanden na zijn ontvoering (CGVS, p.9). Verder in het gehoor stelt u dan weer dat u een dreigbrief ontving, anderhalve maand na de ontvoering van uw broer (CGVS, p.14). Bevreemdend genoeg verklaart u ook dat u het land verliet tien tot vijftien dagen na deze dreigbrief (CGVS, p.9). Dat u geen coherente verklaringen weet af te leggen en belangrijke zaken zoals de zagezegde ontvoering van uw broer niet in de tijd kan situeren, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Nog andere zaken lijken het frauduleuze karakter van dit relaas te bevestigen. U verklaart dat uw broer werd ontvoerd en dat men ook u begon te viseren (CGVS, p.7). U zou in al die tijd na zijn ontvoering thuis hebben gezeten en niet zijn buitengekomen, verklaart u verder. Dat u thuis bleef is markant, gezien u zelf ook aangeeft dat de groeperingen die jullie zouden gevisereerd hebben op de hoogte waren van jullie woonplaats (CGVS, p.9). Dat u dan nog besluit thuis te blijven, relativeert verder de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Dat geen van beide groeperingen sinds uw vertrek uit Afghanistan, nu toch al zeer geruime tijd geleden, naar uw huis gekomen zijn (CGVS, p.10), lijkt ook al te bevestigen dat u helemaal geen problemen met de Taliban of Daesh heeft.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopie van de taskara die u voorlegt spreekt de uitslag van het leeftijdsonderzoek tegen, waardoor kan worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit stuk. Wat betreft de kopie van de taskara die van uw broer zouden zijn, de documenten in verband met zijn verdwijning en de certificaten die van uw vader zouden zijn, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Daarnaast legt u een foto neer waarop uw vader zou te zien zijn. Deze foto levert geen enkel bewijs voor de identiteit van de persoon die er op te zien is, noch wordt hiermee aangetoond dat deze persoon uw vader is. Dat u geen foto neerlegt waarop u te zien bent samen met deze persoon, is daarbij tekenend. Deze documenten kunnen bovenstaande beslissing aldus niet ombuigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikel 1, A van het Verdrag van Genève, en de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

Hij verwijst naar de vluchtelingendefinitie in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en toetst zijn problemen en situatie aan de in deze definitie opgenomen elementen.

Over zijn leeftijd, doet verzoeker gelden:

“Verzoeker wijst erop dat zijn **taskara**, die hij overigens voorlegde ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming, zijn werkelijke leeftijd vermeldt. Verweerster gaat er ten onrechte van uit dat de taskara niet authentiek is aangezien de uitslag van het leeftijdsonderzoek tegengesproken wordt. Deze redenering kan echter ook omgebogen worden in zoverre het leeftijdsonderzoek in twijfel getrokken kan worden nu de taskara een andere leeftijd weergeeft.

In het licht van de Afghaanse cultuur en de waarde die door hen gehecht wordt aan verjaardagen en leeftijden, kan deze verklaring niet als leugenachtig worden beschouwd.

(...)”

Inzake het werk van zijn vader, voert verzoeker aan:

“Verzoeker wenst erop te wijzen dat hij reeds verklaard heeft dat zijn vader commandant is bij de politie. Wat de **taak van zijn vader** precies was weet verzoeker niet tot in het detail. Er dient immers gelet te worden op de **jonge leeftijd** van verzoeker waardoor zijn interesse in de details van het werkgebied van zijn vader beperkt was. Verweerster neemt dan ook ten onrechte aan dat wel verwacht kan worden dat verzoeker op de hoogte is van dergelijke zaken.

Wat betreft de door verweerster zogenaamde tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker tussen het leger en de politie wil verzoeker er de aandacht op te vestigen dat hij geen verschil kent tussen het leger en de politie. Naar zijn mening betreft het allemaal **overheidsactoren**. Bovendien werd tijdens het persoonlijk onderhoud bij DVZ geen aandacht gegeven aan het verschil tussen het leger en de politie.

Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij verweerster foto's voorgelegd van zijn vader tijdens zijn werk. Deze tonen voldoende aan dat zijn vader commandant is. Verzoeker wil er de aandacht op vestigen dat zijn vader wel degelijk commandant is bij de nationale politie en dit bij de eerste zone in Jalalabad.”

Met betrekking tot de dreigbrieven, voert verzoeker aan:

“Verzoeker benadrukt op zijn beurt dat hij nog jong was toen deze bedreigingen begonnen en hij was er op dat moment niet in die mate bij betrokken dat hij de precieze details van de dreigbrieven wist. Pas toen zijn broer het slachtoffer werd en verzoeker later zelf persoonlijk bedreigd werd gaf hij aandacht aan de bedreigingen.

Verzoeker wil beklemtonen dat het ook op heden moeilijk is voor hem om de precieze feiten omtrent de dreigbrieven te weten te komen. Wanneer verzoeker contact opneemt met het **thuisfront** zeggen ze wel dat er een dreigbrief is toegekomen maar ze wijden hier niet verder over uit. Ze zeggen niet wanneer de brief aangekomen is of ze geven er **geen verdere info** over. Verzoeker vestigt er ook de aandacht op dat **niemand in zijn familie kan lezen**, behalve zijn vader. Het is voor hen dan ook moeilijk om de precieze details in verband met de brieven aan verzoeker te vertellen. Er dient daarnaast de aandacht gevestigd te worden op het feit dat zijn familie niet beseft welke bewijswaarde deze brieven zouden kunnen hebben in het kader van de asielprocedure van verzoeker. Verzoeker was zich hier voorheen immers ook niet van bewust.

Wat betreft het feit dat verzoeker geen melding maakte van deze dreigbrieven tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij DVZ verduidelijkt verzoeker dat hij hier inderdaad geen vragen over gesteld kreeg. Verzoeker werd inderdaad gevraagd naar zijn recente contacten met zijn familie maar hij heeft nooit begrepen dat hij effectief gevraagd werd of zij nog contact hadden gehad met de Taliban.

In deze context dient gewezen te worden op het **karakter** van verzoeker. Hij is een heel stil persoon die spontaan maar weinig vertelt. Slechts wanneer er specifieke vragen gesteld worden antwoordt hij hierop. Verweerster had dit beter moeten aanvoelen en meer directe vragen moeten stellen in plaats van open vragen die verzoeker spontaan verder moest invullen. Verweerster heeft hier dus geen rekening gehouden met het **specifieke profiel** van verzoeker."

Met betrekking tot de ontvoering van zijn broer, geeft verzoeker aan:

"Verzoeker wenst erop te wijzen dat hij **niet aanwezig** was bij de ontvoering. Hij kan voor verdere informatie dus ook enkel vertrouwen op de dingen die anderen hem vertellen. Hierbij zijn echter soms tegenstrijdigheden.

Objectieve informatie toont aan dat dit volstrekt normaal is. Het **relaas van getuigen** van bepaalde gebeurtenissen of feiten stemt immers nooit volledig overeen. Elke persoon bekijkt die gebeurtenis namelijk vanuit zijn eigen standpunt en ervaring. Door objectieve informatie wordt bevestigd dat bij het maken van beslissingen, er steeds opmerzaam moet worden omgegaan met eigen ervaringen en achtergronden. Verweerster houdt hier in haar bestreden beslissing allerminst rekening mee.

(...)

In deze context dient erop gewezen te worden dat verzoeker weet dat er verschillende personen waren die zijn broer ontvoerd hebben. Verzoeker heeft hierover echter geen verdere details. Wat betreft het tijdstip van de ontvoering is het voor verzoeker duidelijk dat hij nooit de bedoeling gehad heeft om te verklaren dat hij 3 à 4 voor uw vertrek ontvoerd werd."

Aangaande zijn persoonlijke vrees, betoogt verzoeker:

"Ten onrechte haalt verweerster aan dat het markant is dat verzoeker zou **ondergedoken** zijn en zou thuis gebleven zijn in zijn eigen huis, aangezien de groeperingen die hem viseerden op de hoogte zouden zijn van zijn woonplaats. Verzoeker vestigt er de aandacht op dat hij wel degelijk dreigbrieven ontvangen heeft die hem viseerden. Hij bleef thuis omdat hij **niet meer durfde buiten te komen**. Bovendien wist hij niet waar hij anders naartoe kon gaan. De bewering van verweerster dat dit de ernst van de vrees voor vervolging zou relativeren is nogal kort door de bocht. Immers, verzoeker is uiteindelijk gevlucht omdat hij zich thuis niet meer veilig voelde. Zoals verzoeker reeds tijdens het persoonlijk onderhoud bij verweerster aanhaalde moest hij een tijdje **afwachten vooraleer alles geregeld was** voor zijn vertrek.

Daarnaast beweert verweerster dat het feit dat noch de Taliban, noch Daesh sinds zijn vertrek naar zijn huis zijn gekomen, bevestigt dat verzoeker geen problemen met deze groeperingen zou hebben. Verzoeker wijst erop dat de groeperingen **nog steeds langs komen** bij hem thuis in Afghanistan. Zijn vader heeft hem recent nog verteld dat ze zijn langs geweest. Verzoeker heeft echter geen rechtstreekse bedreigingen meer ontvangen nu hij in België verblijft. Zoals eerder vermeld vertelt de familie van verzoeker weinig over de bedreigingen en brieven die zij ontvangen. Verzoeker wijst erop dat zij de ernst van de situatie niet begrijpen."

Verzoeker stelt vervolgens dat zich tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS problemen hebben voorgedaan met de tolk. Hij voert aan:

"Verzoeker had constant de indruk dat ze niet echt aan het luisteren was aangezien zij de hele tijd **bezig was met haar GSM**. Verzoeker heeft verschillende keren aan de tolk gevraagd om naar hem te luisteren en haar om te stoppen met op haar GSM te werken maar deze opmerkingen werden **niet vertaald** en de tolk ging er verder ook niet op in.

De vaststelling van verweerster dat verzoeker dit niet heeft aangehaald toen hem gevraagd werd of hij de tolk goed begreep is niet afdoende aangezien verzoeker de tolk er meerdere malen over aangesproken had maar dat er geen reactie op kwam."

2.1.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Hij stelt dat de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan hem onterecht wordt geweigerd.

Verzoeker vestigt de aandacht op het belang van een actuele beoordeling van de veiligheidssituatie en benadrukt dat zijn identiteit en herkomst niet worden betwist.

Verzoeker stelt dat hij niet in Jalalabad kan blijven gelet op de aangehaalde problemen en vrees ten aanzien van de taliban.

Verder geeft verzoeker, verwijzend naar algemene informatie over de situatie op de weg tussen Kabul en Jalalabad, aan dat hij niet op een veilige manier naar Jalalabad kan reizen.

Vervolgens verwijst verzoeker naar en citeert hij uit informatie en persartikels over de veiligheidstoestand in Afghanistan in het algemeen en over Jalalabad in het bijzonder. Volgens hem moet op zijn minst een nieuw, actueel onderzoek naar de veiligheidssituatie aldaar worden bevolen.

Voorts geeft verzoeker aan dat de situatie in Afghanistan voor personen die terugkeren moeilijk is en wijst hij erop dat broodnodige humanitaire hulp in Afghanistan uitblijft. Dat verzoeker in Jalalabad familie heeft biedt geen garantie voor de veiligheid in en rond Jalalabad.

Verzoeker wijst op de vrees dat de situatie in Afghanistan zal omslaan in een burgeroorlog.

2.1.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker een bijdrage van UNHCR (bijlage 3) en algemene informatie en persartikels inzake de situatie in Afghanistan (bijlagen 4-21) bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoeker herhaaldelijk stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad vooreerst niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen.

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3. Verzoeker tracht in het onderhavige verzoekschrift te laten uitschijnen dat zich tijdens het gehoor bij het CGVS problemen zouden hebben voorgedaan met de tolk. Volgens hem was deze tolk voortdurend bezig met haar gsm en zou hij dit meermaals hebben opgemerkt doch zou de tolk dit niet hebben vertaald en hierop niet verder zijn ingegaan. Verzoekers voormelde betoog vindt echter niet de minste steun in het gehoorverslag van het CGVS. Daarenboven is het niet ernstig van verzoeker om dergelijke algemene en ongefundeerde beweringen te uiten, zonder deze ook maar enigszins te staven, zonder deze te onderbouwen aan de hand van concrete elementen of argumenten en zonder enige nadere duiding te verschaffen. Verzoeker toont geheel niet aan dat, waar, wanneer of op welke wijze dit de vertaling van zijn gezegden en/of de weergave van zijn verklaringen in het gehoorverslag zou hebben

beïnvloed. Evenmin preciseert hij waar of op welke wijze dit van invloed zou (kunnen) zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing. Verzoeker kan bezwaarlijk volstaan met het opwerpen van dergelijke blote en algemene beweringen om aan de inhoud van deze motivering en beslissing afbreuk te doen.

Dient verder te worden vastgesteld dat verzoekers algehele geloofwaardigheid wordt ondergraven doordat hij leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 3 maart 2016, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Dat u 16 jaar zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij heden, net als bij het CGVS (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.3), alsnog tracht de resultaten van het leeftijdsonderzoek in twijfel te trekken aan de hand van zijn taskara, dient te worden opgemerkt dat dit niet ernstig is nu hij eerder gedurende zijn procedure uitdrukkelijk verklaarde zich neer te leggen bij de resultaten van het onderzoek (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.4). Verzoeker kan de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling hoe dan ook thans niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij, zoals opgenomen in het administratief dossier. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat de taskara van verzoeker bewijswaarde ontbeert nu uit de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier blijkt dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid is, dat er in Afghanistan op grote schaal met zulke documenten wordt gefraudeerd en dat zulke documenten daardoor zowel binnen als buiten Afghanistan eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen.

Waar verzoeker, verwijzend naar de Afghaanse cultuur en gewoonten, laat uitschijnen dat hij niet op de hoogte zou zijn geweest van zijn werkelijke leeftijd, kan verder worden opgemerkt dat, zo al aangenomen zou kunnen worden dat hij daardoor onwetend was over zijn exacte geboortedatum en leeftijd, dit *in casu* en gelet op het grote verschil tussen verzoekers werkelijke leeftijd en verzoekers voorgehouden leeftijd geen verklaring kan vormen voor de hoger gedane vaststellingen.

Verzoekers algehele geloofwaardigheid wordt overigens eveneens manifest ondermijnd door zijn frappant tegenstrijdige en (initieel) foutieve verklaringen over zijn verblijfplaats(en) in Afghanistan. Bij de DVZ verklaarde verzoeker dat hij was geboren in Angurbagh, in de provincie Bazarak in Afghanistan (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.5). Ondervraagd over zijn opeenvolgende verblijfplaatsen in Afghanistan, gaf verzoeker aan dat hij van zijn geboorte tot aan zijn vertrek uit Afghanistan op hetzelfde adres had gewoond, en dit in het dorp Angurbagh, in het district Khiwi in de provincie Bazarak in Afghanistan (*ibid.*, nr.10). Bij het CGVS gaf verzoeker aan dat hij was geboren *“In het distrcit, Bazarak”*. Vervolgens gevraagd of Bazarak de naam van het district was, stelde hij: *“Khewa is ons distrcit, Bazarak is naam dorp”*. Wanneer daarna gevraagd werd wat Angurbagh dan is, gaf verzoeker aan dat hij daar woonde en ontkende hij dat Angurbah deel uitmaakte van Bazarak. Tevens gaf hij aan dat hij toen hij nog klein was, omstreeks de leeftijd van acht jaar, zou zijn verhuisd vanuit Bazarak naar Angurbah, gelegen in het tweede stadsdistrict in Jalalabad. Deze verhuis zou zijn ingegeven door de problemen die zijn vader kende in functie van diens beroepsuitoefening (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.3-4, 10-11).

Verzoeker stelt in zijn land en regio van herkomst problemen te hebben gekend omwille van de beroepsuitoefening van zijn vader. Uit het voorgaande blijkt daarbij reeds genoegzaam dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de verhuis die uit de beroepsactiviteiten van zijn vader en de hieraan gekoppelde problemen zou zijn voortgesproten.

Daarenboven wordt omtrent de beroepsuitoefening van verzoekers vader in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u zeer weinig weet over het werk van uw vader. U verklaart dat uw vader werkzaam is als commandant van de ‘wachteenheid’ van de politie. Wat een

'wachteenheid' juist is of wat de taken van uw vader waren, weet u evenwel niet. U geraakt niet verder dan het vage antwoord te geven dat hij 'dienst uitvoert in het politiehoofdkwartier'. Volgens uw verklaringen is uw vader een commandant, doch weet u niet te zeggen hoeveel mensen hij onder zich zou hebben staan, wie het gezag over uw vader zou hebben noch weet u precies te zeggen welke rang uw vader zou hebben (CGVS, p.5-6). Men kan nochtans wel verwachten dat u op de hoogte bent van dergelijke zaken.'

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Het argument inzake zijn jonge leeftijd houdt gelet op de hoger gedane vaststellingen omtrent deze beweerde jeugdige leeftijd vooreerst weinig steek. Hoe dan ook mag ook van een jeugdig persoon worden verwacht dat deze bij machte is om toch enige toelichting te verstrekken bij de beroepsactiviteiten van diens vader. Dit geldt zeker indien deze beroepsactiviteiten tot ernstige problemen zouden hebben geleid en hem ertoe zouden hebben genoopt het land te verlaten en elders een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met redenen aangegeven:

"Verder is het opvallend dat u bij de DVZ nog verklaarde dat uw vader commandant was van de kazerne van het Afghaanse leger (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Gevraagd tijdens uw gehoor bij het CGVS of hij hoofd van de kazerne was, antwoordt u dan weer dat dit wel zou kunnen (CGVS, p.12). Ook geeft u aan dat u bij de DVZ niet verklaarde dat uw vader bij het leger zou werken (CGVS, p.14). Het lijkt nochtans weinig aannemelijk dat een werknemer van de DVZ zou noteren dat uw vader bij het "leger" zat hoewel u "politie" zou hebben verklaard. Dit alles maakt dat er ernstige twijfels rijzen bij de beroepsactiviteiten van uw vader en de bedreigingen die hij omwille van dit beroep zou hebben gekend." Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Waar hij *post factum* tracht te laten uitschijnen dat hij het verschil tussen het leger en de politie niet kent en dat aan dit verschil bij de DVZ geen aandacht werd besteed, dient te worden opgemerkt dat dit bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Verzoeker verstrekke deze uitleg immers niet wanneer hij bij het CGVS met voormelde strijdigheid in zijn gezegden werd geconfronteerd. Integendeel ontkende hij aldaar eenvoudigweg dat hij het bij de DVZ over het leger zou hebben gehad. Dat de zoon van een Afghaanse politiecommandant in Jalalabad het verschil niet zou kennen tussen de politie en het leger, is voorts hoegenaamd niet geloofwaardig.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Uw vage en summier verklaringen betreffende deze problemen, doen verder twijfelen aan de waarachtigheid van deze bedreigingen. U verklaart dat uw vader in Jalalabad al dreigbrieven ontvangt van toen u in de zevende klas zat en dat uw broer ontvoerd werd toen u in de negende klas zat (CGVS, p.11). Gevraagd hoeveel brieven er dan zouden zijn aangekomen voor de beweerde ontvoering van uw broer, antwoordt u dat u dat niet weet omdat u zich daar niet mee bezig hield (CGVS, p.11). U verklaart dat uw vader na uw vertrek nog steeds onder druk wordt gezet om met zijn werk te stoppen (CGVS, p.7). Gevraagd hoe ze dat dan juist deden, stelt u dat er nog zo'n drie of vier dreigbrieven kwamen, maar dat u het niet precies weet (CGVS, p.8). U weet evenmin wanneer de eerste dreigbrief na uw vertrek zou zijn aangekomen noch wanneer de allerlaatste werd verstuurd (CGVS, p.8). U weet niet eens te vertellen waar al deze brieven zouden zijn aangekomen, een toch wel zeer opmerkelijke vaststelling (CGVS, p.11 & 12). Gevraagd waarom u opvallend genoeg geen enkele dreigbrief weet neer te leggen, geef u het weinig ernstige antwoord dat uw vader die niet opstuurde omdat hij niet dacht dat deze belangrijk zouden zijn (CGVS, p.8)."

Andermaal voert verzoeker geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de bestreden motivering. Wederom verwijst hij, nu hij ouder bleek te zijn dan hij voorhoudt, ten onrechte naar zijn jeugdige leeftijd. Dat verzoeker bedreigingen vanwege de taliban niet eerder serieus zou hebben genomen, is in de Afghaanse context voorts geenszins aannemelijk. Hoe dan ook mocht minstens worden verwacht dat verzoeker zich dienaangaande terdege zou hebben geïnformeerd in het kader en ter adstructie van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Dat zijn familie hem daarbij geen informatie wilde geven, is niet plausibel. Evenmin is het aannemelijk dat noch verzoeker, noch diens vader (zeker gelet op diens vermeende profiel als politiecommandant) en familie het belang zouden hebben ingezien van het neerleggen van de dreigbrieven die een cruciale positie in verzoekers relaas innemen. Verzoeker werd van bij de aanvang van de procedure immers uitdrukkelijk gewezen op het belang van het neerleggen van dergelijke documenten (administratief dossier, vragenlijst, nr.1). Daarenboven voegt verzoeker in deze evenmin enig bijkomend document bij het verzoekschrift. De finaal bij aanvullende nota van 31 juli 2018 gevoegde dreigbrieven worden besproken onder punt 3.5..

Omtrent de beweerdelijk ontvangen dreigbrieven, wordt in de bestreden beslissing daarenboven terecht gesteld:

“Dient bovendien te worden opgemerkt dat u bij de DVZ geen enkele melding maakte van dreigbrieven. Dat men u daar geen vragen over stelde, is daarbij geen afdoende verklaring (CGVS, p.9). Zo vroeg men u expliciet of uw familie nog iets zou gehoord hebben van de Taliban na uw vertrek en antwoordde u daar negatief op (vragenlijst DVZ, vraag 3.5).”

Verzoeker voer ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker, ook indien hij een stil persoon is, dermate essentiële en frappante elementen als de ontvangen dreigbrieven hierin niet spontaan zou hebben vermeld. Bovendien liet hij niet enkel na om deze spontaan te vermelden, doch antwoordde hij op de vraag: *“Heeft je familie nog iets gehoord van de Taliban sinds je vertrek?”* in niet mis te verstane bewoordingen: *“Nee. Mijn broer is nog steeds niet terug, verder is er geen ander nieuws”* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Dat verzoeker zou hebben begrepen als zou er slechts zijn gevraagd naar zijn eigen contacten met zijn familie, kan gelet op de duidelijke bewoordingen van zowel voormelde vraagstelling als verzoekers antwoord in het geheel niet ernstig worden genomen.

Dit alles klemmt nog des te meer daar in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd wordt:

“De tegenstrijdigheden in uw verklaringen ondermijnen uw geloofwaardigheid verder. (...) Dat u informatie over de ontvoering van uw broer van een getuige zou hebben ontvangen maar niet eens diens naam weet te noemen, doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p.14). Toen u uw problemen in Afghanistan uiteenzette bij de DVZ, verklaarde u overigens dat uw broer werd ontvoerd anderhalve maand voor uw vertrek uit Afghanistan (vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor bij het CGVS spreekt u daarentegen van drie of vier maanden. U vermoedt andermaal dat dit een vergissing bij de DVZ betreft (CGVS, p.9). Dit lijkt eerder uit den boze, gezien u bij een ander antwoord tijdens uw gehoor bij de DVZ aangaf dat uw broer één maand voor uw vertrek uit Afghanistan zou ontvoerd zijn geweest (verklaring DVZ, vraag 17). Ook tijdens uw gehoor bij het CGVS spreekt u zichzelf trouwens tegen. U verklaart dat u vertrok uit Afghanistan drie of vier maanden na zijn ontvoering (CGVS, p.9). Verder in het gehoor stelt u dan weer dat u een dreigbrief ontving, anderhalve maand na de ontvoering van uw broer (CGVS, p.14). Bevreemdend genoeg verklaart u ook dat u het land verliet tien tot vijftien dagen na deze dreigbrief (CGVS, p.9). Dat u geen coherente verklaringen weet af te leggen en belangrijke zaken zoals de zagezegde ontvoering van uw broer niet in de tijd kan situeren, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Voor het gegeven dat hij zelfs de naam niet kent van de getuige die hem op de hoogte bracht van de ontvoering van zijn broer, biedt hij niet de minste verklaring. Gezien uit de betreffende passage in de vragenlijst, waarnaar verwezen wordt in het voorgaande, blijkt dat verzoeker reeds de dag van de ontvoering van zijn broer zelf op de hoogte was van diens verdwijning, kon van verzoeker eveneens worden verwacht dat hij coherente verklaringen zou afleggen over het tijdstip van deze verdwijning. Verzoeker kon dit echter kennelijk niet. In de vragenlijst beweerde hij dat zijn broer werd ontvoerd ongeveer anderhalve maand voor zijn vertrek. Bij het CGVS beweerde hij enerzijds dat hij zijn land verliet drie tot vier maanden na diens ontvoering doch bleek anderzijds uit zijn verklaringen dat hij het land ongeveer twee maanden nadien zou hebben verlaten. Dat hij nooit zou hebben bedoeld te verklaren dat zijn broer drie tot vier maanden voor zijn vertrek werd ontvoerd, kan in dit kader niet ernstig worden genomen. Verzoeker verklaarde in de betreffende passage uit het gehoorverslag, gevraagd hoeveel tijd er tussen de ontvoering en zijn vertrek zat, immers: *“3 à 4 maanden ongeveer”*. Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen bij de DVZ, met name dat hij ongeveer een maand tot anderhalve maand later vertrok, ontkende hij dit bovendien uitdrukkelijk, deed hij dit af als vergissing en herhaalde hij : *“3 à 4 maanden na zijn verdwijning vertrokken”*. Eveneens bevestigde hij dat hij in die drie tot vier maanden thuis bleef (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.9). Dat hij deze niet mis te verstane verklaringen heden ontkent, ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende problemen en vrees.

De benevens de reeds hoger besproken taskara neergelegde stukken, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing

aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen zou beroepen op de elementen op basis waarvan hij stelt in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan evenmin volstaan met zijn algemene verwijzing naar informatie omtrent mogelijke problemen en omstandigheden voor personen die terugkeren naar Afghanistan om in zijn hoofde het bestaan van zulk risico aannemelijk te maken. Uit de informatie die verzoeker in deze citeert blijkt geenszins dat de situatie in zijn land en regio van herkomst van zulke aard zou zijn dat een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in deze regio in hoofde van verzoeker het risico met zich zou brengen dat hij in mensonwaardige omstandigheden terecht zou komen. Verder toont verzoeker niet *in concreto* aan dat, waar, wanneer of onder welke omstandigheden hij aan dergelijke omstandigheden zou dreigen te worden blootgesteld. Bovendien is hij blijkens zijn uiteindelijke gezegden afkomstig van Jalalabad, woonde hij aldaar sedert hij acht jaar was, liep hij er school en beschikt hij er aldus over een (minstens familiaal) netwerk (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.3-4).

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt op basis van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier verder met reden gesteld:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig

bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat de situatie sedertdien dermate ingrijpend zou zijn gewijzigd dat deze beantwoordt aan de criteria bepaald in voormeld wetsartikel. Integendeel ligt de door verzoeker aangereikte informatie volledig in lijn met de voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad. Ook uit deze informatie blijkt, voor zover deze betrekking heeft op het grootstedelijk gebied Jalalabad, duidelijk dat het geweld in Jalalabad-stad, hoewel daarbij burgerslachtoffers te betreuren vallen en ondanks dat er zich daarnaast sporadisch complexe en zware aanslagen voordoen, (nog steeds) hoofdzakelijk doelgericht van aard is. Eveneens blijkt hieruit duidelijk dat Jalalabad voor de

meerderheid van de IDP's in het oosten van Afghanistan geldt als toevluchtsoord. Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dan ook geenszins dat de situatie in Jalalabad van zulke aard is dat zij beantwoordt aan de criteria in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien wordt de informatie waarop verweerder zich voor deze motivering steunde verder bevestigd in de door hem bij aanvullende nota van 30 juli 2018 aangebrachte "*COI Focus. Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 20 februari 2018, het "*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan Security Situation – Update*" van mei 2018 en de EASO "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Uit het geheel van de informatie die dienaangaande is opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier en die wordt aangereikt door verzoeker, leidt de Raad verder af dat Jalalabad, hoewel zich op deze weg sporadisch incidenten voordoen, door verzoeker via de weg tussen Kabul en Jalalabad, zeker bij daglicht, op een relatief veilige wijze kan worden bereikt.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Bij aanvullende nota van 31 juli 2018 brengt verzoeker nog verschillende stukken aan (rechtsplegingsdossier, stuk 9). De Raad is evenwel van oordeel dat deze stukken geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Ter staving van het door hem voorgehouden asielrelaas legt verzoeker volgende stukken neer: "*Enveloppe uit Jalalabad met bijkomende stukken*" (stuk 22), "*attesten van deelname van de vader in het kader van zijn beroepsactiviteit*" (stuk 23), een "*bewijs van ontvoering van de broer*" (stuk 24), "*Berichten van de Nationale Veiligheid van Nangarhar*" (stuk 25), "*Verklaring van de broer omtrent zijn ontvoering*" (stuk 26), "*Dreigbrieven van de Taliban*" (stuk 27); "*Bewijs van scholing van verzoeker*" (stuk 28) en "*Gezinsfoto's van verzoeker*" (stuk 29).

De Raad is evenwel van oordeel dat deze stukken geenszins volstaan om de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban en Daesh omwille van het werk van zijn vader als commandant bij de Afghaanse politie aan te tonen.

De Raad wijst er vooreerst op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

De bewijswaarde van deze documenten wordt bovendien nog verder ondergraven door de vaststelling dat verzoeker deze documenten – die werden opgesteld in 2015/begin 2016 en eerder (met uitzondering van het door verzoeker zelf opgestelde verzoek aan het Lyceum *Mia Omar* om zijn 'CV-kaart' te verkrijgen dat hij volgens zijn eigen verklaringen in 2018 zou hebben opgesteld (stuk 28)) – nu pas neerlegt, ruim twee jaar na haar aankomst in België en dit terwijl zij al die tijd in contact stond met haar familie (gehoorverslag CGVS, p. 7 en 8). Evenmin geeft verzoeker enige verklaring voor het feit dat hij deze stukken nu pas neerlegt.

Wat betreft de stukken 23-26 stelt de Raad bovendien vast dat dit fotokopieën betreffen waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nageemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). De bewijswaarde van deze stukken wordt bovendien verder ondergraven door de vaststelling dat de erin beschreven omstandigheden van de ontvoering van verzoekers broer verschillen met verzoekers versie van de feiten. Immers wordt in het proces-verbaal (stuk 24) gesteld dat verzoekers broer is ontvoerd toen hij thuis was en hij de deur opendeed voor mannen die gewapend bleken te zijn, terwijl verzoeker verklaarde dat zijn broer voor school was ontvoerd (gehoorverslag CGVS, p. 12). Ook verzoekers broer, die zou zijn kunnen ontsnappen, verklaarde te zijn ontvoerd toen hij thuis de voordeur opendeed en er gewapende mannen voor de deur stonden (stuk 26). De Raad acht het bovendien uitermate bevreemdend dat verzoeker op geen enkel moment tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 22 februari 2018 aangaf dat zijn broer sinds 31 januari 2016 (datum van diens verklaring na zijn ontsnapping (stuk 26)) opnieuw terecht zou zijn en daarentegen aangaf dat er sinds zijn ontvoering geen nieuws meer was (gehoorverslag CGVS, p. 10). Dit terwijl verzoeker nochtans tijdens zijn gehoor aangaf contact te hebben met zijn familie in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 7) en zijn broer op dat moment al ruim twee jaar ontsnapt zou zijn aan zijn ontvoerders. Dergelijke flagrante tegenstrijdigheden tussen de bijgebrachte documenten en de verklaringen van verzoeker bevestigen het volstrekt ongeloofwaardig karakter van verzoekers asielrelaas.

Inzake de bijgebrachte dreigbrieven van de taliban (stuk 27), stelt de Raad vast dat de hoofding én de stempel van het document voorgedrukt zijn, hetgeen eveneens de bewijswaarde ervan ondermijnt. Dit

geldt des te meer nu uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 22, deel 6) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat.

Inzake het document afkomstig van het Lyceum *Mia Omar* (stuk 28), met een overzicht van verzoekers examenresultaten en het door verzoeker volgens zijn eigen verklaringen in 2018 opgestelde verzoek aan voormeld lyceum om zijn 'CV-kaart' te ontvangen (stuk 28), merkt de Raad op dat de scholing van verzoeker nergens betwist wordt en dat deze stukken op geen enkele wijze verzoekers problemen met de taliban en Daesh aantonen.

Aangaande de bijgebrachte foto's die haar vader zouden betreffen en tevens verzoeker samen met zijn broer en zijn vader (stuk 29), oordeelt de Raad dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Uit de neergelegde envelop (stuk 22) blijkt slechts dat ene T. M. T. post heeft ontvangen uit Jalalabad, meer niet.

Daarnaast brengt verzoeker nog verschillende rapporten en internetartikelen bij omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan en in Jalalabad (stukken 30-38 en 40-51). Tevens voegt verzoeker als bijlage bij zijn aanvullende nota nog het arrest nr. 196.024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 november 2017 (stuk 39) en het reisadvies inzake Afghanistan van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken (stuk 52).

De Raad stelt evenwel vast dat de door verzoeker aangebrachte informatie (stukken 30-38 en 40-51) volledig in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad is gesteund. Dat zich in Jalalabad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en ter dege in rekening gebracht.

Wat betreft verder het bijgebrachte arrest nr. 196.024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 november 2017 (stuk 39), wijst de Raad erop dat de arresten van de Raad geen bindende precedentswaarde hebben en dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te gebeuren, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. In deze kan erop worden gewezen dat het betreffende arrest meer dan een half jaar geleden werd uitgesproken, dat dit arrest werd geveld in het kader van een beroep tegen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, dat dit arrest onder meer geschraagd was op specifieke informatie omtrent de situatie in Sar-e-Pul en Kabul en dat in dit arrest meerdere, individuele en aan de persoon waarop dit arrest betrekking had eigen factoren in rekening werden gebracht.

Wat nog het reisadvies inzake Afghanistan (stuk 52) betreft, wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de Afgaanse nationaliteit bezitten, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Afghanistan.

3.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT